

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 16 września 1925 r.

o służbie przygotowawczej i egzaminie kandydatów na stanowiska II kategorii w służbie więziennej.

Na zasadzie art. 11 i 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. Kandydaci na stanowiska II kategorii w służbie więziennej winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę), przewidzianą art. 12 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) i złożyć egzamin, przepisany niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Do służby przygotowawczej dopuszczeni być mogą kandydaci, odpowiadający warunkom, określonym art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli się wykażą dowodem ukończenia szkół z zakresem wykształcenia średniego ogólnokształcącego, lub zawodowego, względnie zostaną zwolnieni od wymogu przepisanego wykształcenia po myśli art. 11 ustęp ostatni względnie art. 115 ustęp pierwszy ustawy o państwowej służbie cywilnej.

§ 3. Podania o dopuszczenie do służby przygotowawczej więziennej należy wnosić do władzy, powołanej do mianowania.

Do podań winny być dołączone następujące dokumenty: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód posiadania wymaganego wykształcenia, świadectwo ewentualnej poprzedniej pracy, dowód zwolnienia z wojska, względnie uwierzytel-

nione notarialnie odpisy tych dokumentów, ponadto własnoręcznie napisany życiorys.

Kandydaci, nie posiadający przepisanego niniejszym rozporządzeniem wykształcenia, winni równocześnie prosić o wymienione w § 2 zwolnienie.

Przed przyjęciem do służby przygotowawczej władza powołana do mianowania zasięga opinii lekarza urzędowego co do stanu zdrowia kandydata.

§ 4. Służba przygotowawcza więzienna trwa zasadniczo rok. W czasie tej służby kandydat winien zapoznać się z agendami wszystkich działów administracji więziennej, oraz z manipulacją kancelaryjno-biurową. O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie sprawozdania naczelnika więzienia władza powołana do mianowania.

Sprawozdanie winno zawierać ocenę pilności i uzdolnienia praktykanta, oraz jego zachowanie się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może władza, powołana do mianowania, zwolnić kandydata ze służby lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej, jednak najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat. Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

§ 5. Po ukończeniu pierwszego, a przed upływem trzeciego roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem, winien praktykant poddać się egzaminowi.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wносить do Ministerstwa Sprawiedliwości drogą służbową. Naczelnik więzienia dołącza do podania sprawozdanie o wyniku służby przygotowawczej (§ 4).

Władze więzienne II instancji udzielają swojej opinii. O dopuszczeniu do egzaminu orzeka Ministerstwo Sprawiedliwości i wyznacza termin egzaminu, oraz komisarzy egzaminacyjnych i o terminie zawiadamia kandydata.

§ 6. Komisję egzaminacyjną ustanawia się przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego i dwóch komisarzy egzaminacyjnych. Przewodniczącego komisji i jego zastępcę, oraz odpowiednią ilość komisarzy egzaminacyjnych mianuje Minister Sprawiedliwości z grona urzędników Ministerstwa Sprawiedliwości.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania.

Kolejność egzaminowania oznacza przewodniczący.

§ 7. Egzamin jest pisemny i ustny.

Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w terminie trzydniowym po pisemnym.

Egzamin pisemny polega na wypracowaniu jednego tematu z zakresu więziennictwa, z działu gospodarczego, z działu pracy więźniów lub z kasek więziennej.

Przy wyborze przedmiotu winna komisja baczyć na to, aby kandydat o zwykłym uzdolnieniu mógł wypracować zadanie w przeciągu 6 godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków komisji, lub innego wyznaczonego urzędnika. Kandydat winien mieć możność korzystania z odpowiednich ustaw

i rozporządzeń według uznania komisji. Wszelka inna pomoc, w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą, lub innymi osobami, jest wzbronione.

Egzamin pisemny może składać równocześnie kilku kandydatów.

§ 8. Przedmiotem egzaminu ustnego jest:

- 1) więziennictwo; ustawa więzienna i regulamin;
- 2) znajomość przepisów gospodarstwa więziennego;
- 3) organizacja i księgowość działu pracy wraz z odnośnymi przepisami;
- 4) przepisy rachunkowe i kasowe;
- 5) ogólna znajomość ustawy konstytucyjnej;
- 6) przepisy o państwowej służbie cywilnej, ogólna znajomość przepisów dyscyplinarnych, uposażeniowych i emerytalnych;
- 7) higiena i ratownictwo;
- 8) główne zasady prawa karnego i ustawy o postępowaniu karnym;
- 9) przepisy kancelaryjno-manipulacyjne.

Program poszczególnych przedmiotów wyda Minister Sprawiedliwości.

Prócz tego winien kandydat na egzaminie ustnym uzasadnić załatwienie tematu egzaminu pisemnego.

Komisja egzaminacyjna winna zwrócić szczególną uwagę, czy i w jakim stopniu kandydat posiada zdolność pojmowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Egzamin ustny odbywa się z każdym kandydatem z osobna i nie może trwać ze wszystkich przedmiotów dłużej, niż dwie godziny.

§ 9. Jeżeli komisja egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudane, uważa się egzamin za niezłożony i kandydat bez egzaminu ustnego oddala się ze stopniem „niedostatecznie”.

W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego, stwierdza się wynik z równomiernem uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu.

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

- 1) „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 2) „dobry”, jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 3) „dostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające,
- 4) „niedostateczny”, jeżeli wiadomości kandydata są niewystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu ustnego komisja oznacza termin powtórnego egzaminu. Termin ten nie może być krótszy niż pół roku, nie dłuższy zaś jak rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku egzaminu powtarzać nie wolno.

Uchwały komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Egzaminatorzy głosują według kolejności, w jakiej egzaminowali, ostatni głos daje przewodniczący. Egzaminatorom służy głos zależnie od ilości reprezentowanych przez nich przedmiotów.

§ 10. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład komisji egzaminacyjnej, temat egzaminu pisemnego, — ocenę tego tematu, pytania egzaminu ustnego i ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież wynik egzaminu.

§ 11. Na dowód złożenia egzaminu otrzymuje kandydat świadectwo sporządzone według dołączonego wzoru.

Świadectwo winno być podpisane przez członków komisji i zaopatrzone pieczęcią Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 12. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi należą się normalne diety i koszty podróży.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiocie, unormowanym niniejszym rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Załącznik do rozp. Rady Min
z dnia 16 września 1925 r.—poz. 723.

Ś W I A D E C T W O.

L. protokołu egzaminacyjnego

Pan

(charakter służbowy)

poddał się w dniach

na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1925 r. (Dz. U. R. P. № 103, poz. 723) egzaminowi na stanowisko II kategorii w służbie więziennej i złożył go z wynikiem

Warszawa, dnia 192..... r.

Przewodniczący Komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

(Pieczęć)